

ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΖΕΤΕ ΤΙΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΣΥΚΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Πρώ καιρός, κάποιος Ισπανός γιατρός, ονόματι Καμίνα, είχε εισαγάγει μια νέα μέθοδο στην Ιατρική, τη μέθοδο της... σιωπηρατείας, ή όπως βρήκε τότε αρκετούς οπαδούς, για να εξαταλειφθεί αργότερα έντελως.

Η θεραπευτικές ιδιότητες των σύκων ήταν γνωστές και κατά την αρχαιότητα. Οι αρχαίοι γνώριζαν ότι τα σύκα ενγιάτρωναν όλα τα νοσήματα του στήθους και γι' αυτό τα είχαν σε μεγάλη χάρση. Ένας δὲ ἀπὸ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἔξεστράτευσε ὁ Ερζήης κατὰ τὸν Ἀθηναῖον, ἦσαν καὶ τὰ περιφραμα σύκα τῆς Ἀττικῆς, στὰ ἴσπια εἶχε ἰδιαιτέρα προτίμησι, ὡς ἀναφέρει ἕνας σύγχρονος ἱστογικός.

Τὰ σύκα ἐπίσης ἐθεωροῦντο ὡς μοναδική τροφή γιὰ τοὺς γέροντας καὶ ὁ Γαληνὸς συνιστοῦσε τὴν «παρηλικία» μὲ πρωτομῆν ἀπὸ ὅλα τὰ ὀσπρικά τὰ χλωρὰ σύκα.

Ὁ Σόλων μάλιστα, γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὴν ἐξαγωγή σύκων ἀπὸ τὴ χώρα του, ἐθέσισε σχετικὸ νόμο, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεβάλλετο αὐστηρὴ τιμωρία στοὺς ἐξαγωγεῖς τοῦ κατ' ἐξοχίαν Ἀττικοῦ προϊόντος. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους, ἔχοντες μίσος ἐναντίον ὀρισμένων συμπολιτῶν του, τοὺς κατήγγελλαν ψευδῶς ἐπὶ ἐξαγωγῆ σύκων, ἐδημοσιεύηθη τότε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ λέξις «συνοφάντης».

Ὁ Ἱπποκράτης σὲ κάποιο σύγγραμμά του συνιστᾷ νὰ τρώμε σύκα μονάχα μετὰ τὸ φαγητό, πίνοντας συγχρόνως ἀνέρωτο κρασί. Ἐπίσης τὰ σύκα ἐθεωροῦντο ὀφρῆλια καὶ ὅταν ἐτρῶγοντο ὕστερα ἀπὸ φάρμα, εἶς οὐ καὶ ἡ παροιμία: «Σύκων μετ' ἰχθύν, ὀσπριον κρέας».

Ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἀγαποῦσε τὰ σύκα ἐξαιρετικὰ ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος τὰ ἔθροσε καταλλήλιστα γιὰ τὴ χώνευσι.

Οἱ ἀρχαῖοι ἰατροὶ ὑπεστήριζον ὅτι τὰ σύκα εἶνε τὸ καλύτερο φάρμακον κατὰ τὸν ἀσθενεῖαν τῶν νεφρῶν καὶ ἐπι ἀποτελοῦν μιά ἀπὸ τῆς ὑγιεινότερας τροφῆς τῶν παιδιῶν κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ὁ φιλόσοφος Ζήνων τέλος συνιστοῦσε τὰ σύκα ὡς τροφήν μοναδικήν γιὰ τοὺς διαπονημένους καὶ τοὺς ἐργαζομένους πνευματικῶς.

Ἄς ριχτοῖν λοιπὸν στὴ σιωπηραγία οἱ νεοὶ ἄλλοις λόγοι. Βγάζει τόσα ἡ Καλαμάτα, ὅσπε φάνοιν, ὑποθέτομε, γιὰ νὰ τραποῦν ἀπὸ... μυριάδες τῶν συγχρόνων λογίων!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Κανείς σοφός που ζήτησε το μυστικό στο [μνήμη],
ἔσω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς σκιάς δὲν ἔκαμε ἕνα [βήμα],
καὶ μαθητὰδες καὶ σοφοὶ τοῦ κόσμου κοιάζον.
Ἐοῦ 'σαι ἡ ἀδυναμία μας, γυναῖκα, ἐοῦ τὸ κρῖμα.

Ἡ Χατιτζὲ ἔκρυψε τὸν ἀγαπημένο της πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα...

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

τὴ σύζυγό του. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ κατηγορία ἀποδεικνύει γιὰ τὴ ἐγκλήματα ἔκριναν ἱκανὴ οἱ συγχρόνοι τῆς τῆ Θεοφανῶ... Ὡστόσο ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν φαίνεται καὶ τόσο ἀληθινή, γιὰ τὴ Θεοφανῶ δὲν εἶχε κανένα ἀπολύτως συμπερὸν νὰ θέλῃ νὰ ἐξαφανιστὴ τὸ σύζυγό της. Ἦταν αὐτοκράτειρα, ἦταν πανίσχυρη καὶ συννεοῖστο περίφημη μετὰ τὸ Ρωμανό, στὸν ὁποῖο εἶχε χάρισε τέσσερα παιδιά μετὰ σ' ἕξη χρόνια. Γιατὶ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, στὴ στιγμή που ἅμα ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωκε ἀπὸ τὴ μέση, αὐτὴ θὰ ἔμενε μόνῃ με τέσσερα μικρὰ παιδιά, ἐκτεθειμένη ἔτσι στὸν κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ἔξουσία που τόσο ἀγαποῦσε;... Ἡ Θεοφανῶ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη, ὅστε νὰ μὴ τὸ κάσῃ αὐτὸ...

Ἐξ ἄλλου, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς της μαζί με τὸν Ρωμανό, ἰπῆξε πραγματικὰ ἀμεμπτος ἀνέναντί του καὶ δὲν εἶχε καμιά ἀφορμὴ νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ θάνατό του.

Ὅταν, στὶς 15 Μαγρίου 963, ὁ Ρωμανὸς πέθανε, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἡ Θεοφανῶ ἦταν 22 μόνο χρόνων. Ἐμενε τώρα μόνῃ, μετὰ τὰ τέσσερα παιδιά της, δὴ ἀγύρια καὶ δὴ κορίτσια. Ἀποφασιστικὰ ὅμως ἀνέλαβε ἄμεσα τὴν ἀντιβασιλεία, ἐν ὀνόματι τῶν δύο πορφυρογεννητῶν υἱῶν της, τοῦ Βασίλειου, που ἦταν πέντε χρόνων, καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, που ἦταν ὀκτώ...

Μὰ ἡ κατάστασις παρουσιαζόταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη γιὰ μιὰ γυναῖκα, μὰ φιλόδοξη μάλιστα γυναῖκα, που ἤθελε νὰ κυβερνήσῃ μόνῃ της. Στὸ πρῶτο στάδιον δὴ ἴδωμε πῶς ἡ Θεοφανῶ τὰ ἔδωκε κέρα στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίπτωση.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΠΕΛΛΑΧΩΝ

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ Χατιτζὲ, ἡ ὄμορφη καὶ γοητευτικὴ κόρη τοῦ μπετῆ τοῦ Ὀράν, ἀγαποῦσε ἕναν νέο, που λεγόταν Μπουγρζαντά.

Μιά μέρα ὁ Μπουγρζαντά εἶχε μπετῆ κρυφὰ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπῶμένης του καὶ καθόντουσαν κα' ἔλεγον τὰ γλυκὰ λόγια τῆς ἀγάτης. Ὁ νέος, περιφρανος καθὼς ἦταν, τῆς εἶπε ἀπάνω στὴν κουβέντα:

— Ἀκούσε με, ὄμορφη μου Χατιτζὲ. Κί' ἂν εἶσαι κόρη τοῦ μπετῆ, μὴν ξεχνᾷς πῶς εἶσαι πάντα στὴ διάθεσί μου. Μπορῶ καὶ νὰ σε σκοτώσω ἄκομα, ἂν ἔτσι μοῦ κἀντις σὲ μιὰ στιγμῇ.

— Μὴν τὸ λές αὐτὸ, ψυχὴ μου Μπουγρζαντά, τοῦ ἀποκριθῆκε ἡ κοίτη, γιὰτὶ δὲν σε φοβᾶμαι. Μάθε ὅμως ὅτι μονάχα ἐμεῖς ἡ γυναῖκες δίνουμε, διὰν μᾶς ἀρέσῃ, καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο!

— Μὰ! ἔκανε γελώντας ὁ Μπουγρζαντά.
Μὰ μόλις τοῦ ἔφρανε αὐτὸς ὁ λόγος καὶ ἔξαφνα ἀκούστηκαν ἀπέξω τὰ βήματα τοῦ μπετῆ Ὀράν.

Ὁ Μπουγρζαντά γλῶσσαις ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἄν ὁ μπετῆ τὸν εὔρισε ἐκεῖ, σίγῃρα θὰ τοῦ ἔπαυε τὸ κεφάλι. Μὰ ἡ Χατιτζὲ, χωρὶς καθόλου νὰ ταρᾶθῃ, ἔκρυψε τὸν ἀγαπημένο της πίσω ἀπὸ ἕνα ὀφρῆλο παραπέτασμα, κα' ὕστερα τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα μεγάλο κιβώτιο ἀπὸ σίδερο δουλεμένο με ἀσημί, που ἦταν μέσα στὸ δωμάτιό της.

Ὁ μπετῆς πήρε μέσα σὲ λίγο καί, καθὼς ζήτησε μετὰ τὸ βλέμα του ἕνα μέρος γιὰ νὰ καθῆται, ἡ Χατιτζὲ τοῦ εἶδε τὸ κιβώτιο. Ὁ μπετῆς κάθισε τότε ἐκεῖ ἐπάνω κα' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ καὶ νὰ ἀστεϊεύεται μετὰ τὴν κόρη του, τὴν ὁποῖα ἀγαποῦσε πολὺ.

Ἐξαφνα ἡ Χατιτζὲ ἄλλαξε κουβέντα καὶ, δείχνοντας τὸν πατέρα της τὸ πῶς τὸν ἐπέτρεχο γι' αὐτὴν του, που χρησιμοῦσε μέσα στὴ χροιστὴ τὴν θήρη ἀπὸ τὴ μέση του, τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια, πατέρα μου, πῶς τὸ γι' αὐτὴν σου κόβει καὶ σίδερο ἄκομα;
— Φυσικὰ καὶ κόβει, ἀποκριθῆκε περιφρανα ὁ μπετῆς.

— Δὲν τὸ πιστεῖω, τοῦ εἶπε τότε ἐκείνη γελώντας. Καὶ βάζω στοιχίμα ἂν, μετὰ δύο χυτημάτα, μπορέσῃς, ὄχι νὰ κόψῃς σίδερο, ἀλλὰ νὰ σχίσις στὰ δύο τὸ σεντοῦκι μου.

— Τὸ σχίξω κἀτω ὡς κἀτω, μ' ἕνα χυτημάτα μονάχα! φώναξε ὁ μπετῆς καὶ σηκώθηκε, ἔτοιμος νὰ κἀνῃ αὐτὸ που ἔλεγε. Τὸ κοφτερὸ γι' αὐτὴν του ἄστραψε στὰ δυνάτα τὸ χέρι.

Μὰ ἡ Χατιτζὲ τοῦ κράτησε εὐθὺς τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γελώντας:

— Φτάνει, φτάνει, πατέρα. Πιστεῖω στὸ λόγο σου. Μὴ μοῦ χαλάσῃς, γιὰ τὸ Θεό, τὸ ὀφρῆλο μου σεντοῦκι. Τὸ ἔχω, ἔφερες, ἀπὸ τὴ μάνα μου!

Ὁ μπετῆς ξανάβαλε τότε τὸ γι' αὐτὴν του, κα' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα βγήκε ἔξω καὶ τράβηξε γιὰ τὰ διαμερισμάτα του.

Τότε ἡ Χατιτζὲ ἔβγαλε μισοπεθαμένον τὸν Μπουγρζαντά μὲς ἀπὸ τὸ σεντοῦκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλέπεις, μάνα μου! Ἄπ' ἐδῶ καὶ πέρα μάθε νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ θυμάσαι πάντα πῶς μονάχα ἐμεῖς ἡ γυναῖκες δίνουμε, διὰν μᾶς ἀρέσῃ, καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΤΟΥ...

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος καὶ ὁ στρατάρχησ του Ρισελιέ — περίφημοι κα' οἱ δύο ἐρωτόληπτοι καὶ καταχτηταὶ καρδιῶν — εἶχαν παρακολουθήσει τὸν παρεκκλήσιο τῶν Βερσαλλίων τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀββᾶ ντὸ Μπαοβᾶ, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ αἰσθητὸς κληρικὸς κατεδικάζε με βαρεῖτες φράσεις τοὺς ἐλευθεριάζοντας στὰ ἦθη εὐγενεῖς.

Ὅταν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο, ὁ βασιλεὺς εἶπε στὸν εὐνοῦμένο του στρατάρχη:

— Μοῦ φαίνεται, Ρισελιέ, ὅτι ὁ καλὸς ἀββᾶς ἔροξε πολλές πέτρες στὸ περιβόλι σας...

— Ἴσως! ἀπάντησε ὁ εὐθῆμος στρατάρχησ. Γιὰ νὰ ρεῖθῃ μάλιστα τόσες πολλές, φαίνεται πῶς τῆς ἔπρε ἀπὸ τὸν ἀνατορικὸ κῆπο!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεταξύ φιλενάδων:

— Εἶμαι γιὰ νὰ με κλαῖς, καὶ μὴν ἴδω...
— Τί τρέχει; Μὲ τρομάζεις!...

— Ἀνακάλυψε ὅτι ὁ ἄντρας μοῖ με πήρε μονάχα γιὰ τὴν προίκα μου...
— Καὶ δὲν χαίρεσαι, καὶ μὴν; Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς δὲν εἶναι τόσο βλάκας, ὅσο φαίνεται!...

